

ע"פ 2911/11 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2911/11

לפני:

כבוד השופט א' רובינשטיין

כבוד השופט נ' הנדל

כבוד השופט צ' זילברטל

פלוני

המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על ההחלטה דינו (מיום 6.12.2010) וגזר דין
(מיום 23.2.2011) של בית המשפט המחוזי בחיפה
בתיק פ"ח 28729-01-10 שניתן על-ידי כב' השופטים
סג"נ ש' ברלינר, ר' סוקול ות' נתנאלי-שרון

תאריך הישיבה:
כ"ב באיר התשע"ד
(22.5.2014)

עו"ד סיגל עפרוני

תאריך היישיבה:

עו"ד יהלה גורני

שם המערער:

פסק דין

השופט צ' זילברטל:

עמוד 1

1. ערעור על הכרעת דין מיום 6.12.2010 וגזר דין מיום 23.2.2011, אשר ניתנו על-ידי בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' סגן הנשיאה ש' ברלינר והשופטים ר' סוקול ות' נתנאלא-שרון) בתפ"ח 10-01-28729. המערער הורשע בביצוע עבירות בגין ואלימות בbiteו ונגזר עליו לרצות 17 שנות מאסר בפועל.

כתב האישום

2. בכתב האישום יוחסו למערער, יליד 1964, שורה של עבירות בגין ואלימות אותן ביצע בbiteו, ילידת 1994 (להלן): המתלוונת). על-פי הנטען, החל מחודש יולי 2009 ביצע המערער במתלוונת מעשים מגונים, מעשי אינוס ומעשי סדום. המעשים בוצעו בבית המערער, כאשר באותו הזמן רعيיתו (אמה של המתלוונת) לא התגוררה בבית. במסגרת המעשים הפשיט המערער את המתלוונת והחדיר את איבר מינה לפיה, לאיבר מינה או לישבנה עד הגיעו לפורקן, וזאת חרף תחינותיה כי ייחל ממעשי ולמרות בכיה וכאה. המעשים לוו באוימים והפחדות, כאשר בין היתר, איים המערער על המתלוונת כי הוא "ירוג אותה" אם לא תיענה לדרישותיו. עוד נטען, כי במהלך ארבע השנים שקדמו להגשת כתב האישום נהג המערער להכות את המתלוונת, כאשר במקורה אחד הוא אף השתמש בכל חשמל וגרם למתלוונת חבלה ברגלה, ובמקרה אחר הצליף בה באמצעות חgorה. בשל המפורט יוחסו למערער עבירות אינוס וניסיון לאינוס לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1997 (להלן: החוק); מעשי סדום וניסיון למעשה סדום לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיפים 347(ב) ו-345(א)(1) לחוק; מעשים מגונים לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיפים 348(ב), 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק; איומים לפי סעיף 192 לחוק; הדחה בחקירה לפי סעיף 245(ב) לחוק; ותקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק. הכרעת הדיון

3. בית המשפט המחוזי הריע את המערער, לאחר שמייעת ראיות, בכל העבירות שיוחסו לו. הכרעת הדיון נשענה בראש ובראשונה על עדותה של המתלוונת אשר נמצאה מהימנה. אשר לעדות זו נאמר, כי אמנים קיימים בה קשיים בשל העובדה "רצוף שתיקות, בכיו והשתהווות" ובשל כך שחלק ניכר ממנה התבפס על רענון זיכרונה של המתלוונת. ואולם נקבע כי יש ליתן במתלוונת אמון מלא כאשר הודה כי "tron הדיבור, הבעת הרגשות, שפת הגוף, השינויים בגונו העור ובהבעות הפנים, הבכי ועוד, שעה שהיא נדרשה לחזור ולתאר את שעבר עליה, מדברים بعد עצם, משקפים את הטראומה הקשה שחוותה ומידים כי דבריאמת בפה". בצד זאת ציין, כי עדות נמצאו פרטם עובדיים "קטנים" המעידים על אמיתות גרסת המתלוונת, וכן תיאורים אותנטיים של תחושותיה בשעת המעשים. לעומת זאת, דחפה בית המשפט את גרסת המערער לפיה מדובר בעילה שווה, תוך שציין בין היתר כי עדותו "הוותרה רושם בלתי אמיתי".

4. בית המשפט המחוזי מנה מספר חיזוקים לgresת המתלוונת. בין היתר ציין, כי אופן חשיפת האירועים מהו זה חיזוק לגרסתה, כאשר הפרשה נחשפה באופן מדורג ומהוסס המופיע קרבנות עבירות בגין. בעוד כך נאמר, על בסיס עדויות רבות, כי מצבה הנפשי הקשה של המתלוונת בעת חשיפת האירועים, אף לפני ואחריו כן, מחזק את גרסתה ואף מהו זה ראייה עצמאית לאמיתות דבריה. לחיזוקים אלו הצטרפו מספר ראיות פורנזיות בכללן מצאי תא זרע של המערער אשר נמצאו על מכנסי המתלוונת ועל סדין מיטה, וממצאי חומר DNA הכלול תערובת של מטען גנטי של המתלוונת אשר נמצאו על חולצת המתלוונת. הממצאים נאספו מבית המערער בסמוך אחרי האירוע האחרון והאחרון המתואר בכתב האישום. בית המשפט המחוזי ציין לגבייהם כי הם "מדוברים בעקבות הרבה רב כהוכחה חזקונית בעלת משקל של ממש", תוך שהודגש כי מידת ההתאמנה הביולוגית שלהם למערער היא כה גבוהה עד כדי כך שהסיכוי כי הממצאים אינם קשורים למערער אלא לאדם אחר קלים ביותר. עוד ציין, כי בדיקה גנטיקולוגית שעבירה המתלוונת העלתה כי קרום בתוליה נקרע, עובדה המחזקת אף היא את גרסתה. טענות ההגנה שהעלת המערער כלפי החיזוקים הראיתיים האמורים נדחו כלול. על מרבית הטענות שב המערער בערעור, ועל כך יורח בהלן. גמר הדיון

5. בבית המשפט המחווי הוגשה חוות דעת מטעם המרכז להערכת מסוכנות, ממנה עלה כי המערער הוא יlid אתויפה, נעדר הרשות קודמות. המערער ניהל חי' זוגיות עם רעייתו עד עזיבתה את הבית בשנת 2008, ככל הנראה על רקע קשיים במערכות היחסים הזוגית, ולשנים נולדו חמישה ילדים. בחוות הדעת נאמר כי המערער נocket במנגנון הcharge ושולל התנהגות אלימה או מינית כלפי המתלוונת. כן נאמר, כי המערער לא הביע רגשות חריטה, שהוא או אמפתיה למצבה של המתלוונת. לפיכך קבע מעריך המסוכנות כי המערער אינו מתאים לתוכניות טיפולות "יעודיות לעבריני מין, וכי רמת המסוכנות הנשקפת ממנו מוערכת כבינוי-نمוכה. יצוין, כי לבית המשפט לא הוגש תסجيل אודiot נגעת העבירה מטעם מחשבה כי הנזק שעלול להיגרם למTELוננט מהכנת תסجيل עלול לעלות על התועלת שבכך.

6. בಗזר הדין הושם דגש על חומרת מעשיו של המערער תוך שנאמר כי הוא פגע במתלוונת "פגיעה קשה ביותר, שאון לנו ספק שרժמיה לא יימחו מזיכרונה ומנפשה כל ימי חייה. במשמעותו פגע [המערער] נוראה בגופה של בתו, באוטונומיה שלה, בחירותה, בצנעהה ובינוי נפשה החובים, עשק את ילדותה וחילל את נפשה". בית המשפט הוסיף כי אל מללא הייתה מוגשת תלונה יותר כי המערער היה ממשיר לבצע את המעשים. הוטעם כי העונש המרבי הקבוע בחוק בצד כל אחת מעבירות האינוס שביצע המערער הוא 20 שנות מאסר בפועל. כמו כן הודהה אידישותו של המערער לסלבה של המתלוונת במסגרת ההליך המשפטי. בצד זאת, ז크 בית המשפט המחווי לזכות המערער את נסיבות חייו הקשות, את עברו הנקי ואת העובדה כי למעשה הוא נותר בודד לאחר ביצוע המעשים. לפיכך גזר בית המשפט על המערער את העונשים הבאים: מאסר בפועל למשך 17 שנים; מאסר מותנה בן 18 חודשים כשהנתנאי הוא שהמערער לא יעבור במשך שלוש שנים מיום שחררו עבירה על אחד מסעיפים 246, 345, 348 או 351 לחוק; ומאסר מותנה בן 10 חודשים כשהנתנאי הוא שהמערער לא יעבור במשך שלוש שנים מיום שחררו עבירה על אחד מסעיפים 192, 245 או 382 לחוק.

טענות המערער

7. קבוצת הטענות הראשונה של המערער מופנית כלפי עדותה של המתלוונת. המערער טוען כי לא ניתן לקבוע שמדובר בעדות מהימנה, משום שרובה נמסרה בדרך של "רعنן זיכרון", דהיינו - כאשר באט-כוכ המשיבה הקראית מתוך הודעות המתלוונת במשטרה, והאחרונה רק אישרה את תוכן הדברים. נטען, כי כאשר ניסתה המתלוונת להעיד באופן ספונטני, הייתה עדותה לא Kohrenstein, סלקטיבית, רצופת שתיקות ואי-בהירות. זאת ועוד, המערער סבור כי מכיוון שדברי המתלוונת הובאו מתוך הודעותיה במשטרה, בעוד שהיא עצמה שתקה בבית המשפט, הרי שלמעשה תוכן ההודעות הינו "עדות מפי-השםועה" ולכן לא ניתן היה להתייחס אליו אלא אם המשיבה הייתה פועלת על-פי סעיף 10א לפקודת הראות [נוסח חדש], התשל"א-1971, כאשר בפועל הודעות המתלוונת לא הוגשו. זאת, בהסתמך על הלכות שנקבעו בבית משפט זה באשר לסוגיית "העד השותק". לחילופין נטען, כי אין ניתן משקל רב לחלק בעדות בו המתלוונת שתקה. המערער מוסיף כי מכיוון שעדות המתלוונת עצמה אינה מהימנה, מילא אין ניתן משקל ראוי למצבה הנפשי בעת חשיפת האירועים. בהקשר זה המערער חולק על הקביעה כי מצבה הנפשי של המתלוונת היה קשה, וטוען כי היא תפקדה היטיב, נהגה לבנות עם חבריה ואף הצטינה בלימודים בתחום הRELATIONAL.

8. קבוצת הטענות השנייה עוסקת בייחסונות האירועים מבחינה עובדתית. המערער סבור כי חלק מהאירועים בהם הורשע כלל אינם אפשריים כפי שהם תוארו על-ידי המתלוונת. כך לדוגמה, באחד האירועים בהם נטען כי המערער אנס את המתלוונת, תואר כי האונס בוצע בדרגת התחתון של מיטת קומתית בחדרה של המתלוונת, שעה שאחותה הקטנה ישנה על הדרגש העליון (להלן: האירוע בחדר). המערער סבור כי תיאור זה אינו אפשרי מבחינה עובדתית, שהרי בלבתי

הגינוי כי האחות לא חשה במעשה אף שנטען כי הוא נמשך כשעה וחצי. באותו האופן, סבור המערער כי גם מקרה אונס אחר שיותם לו, אשר נתען כי בוצע על-גביו ספה הממוקמת בסלון הבית (להלן: האירוע בסלון), אינו אפשרי. המערער מסביר כי התיאור אותו מסרה המתלוונת לגבי האירוע בסלון לא יכול לשקר התרחשות שאירעה בפועל, בהתחשב בגודל ובמבנה הספה ובשים לב לגובה של המתלוונת. אירוע שלישי לגבי טעון המערער כי הוא אינו אפשרי הוא אירוע שנטען כי התרחש בחדר המקלחת (להלן: האירוע במקלחת). ביחס לאירוע זה נתען בין היתר כי מבנה חדר האמבטיה אינם מתישב עם תיאור האירועים כפי שהוא עלי-ידי המתלוונת. 9. קבוצת הטענות השלישיית מופנית כלפי הממצאים הפורנזיים, קרי ממצאי ה-DNA שנאספו מבדי המתלוונת ומסדין מיטהה, וממצאי הבדיקה הגנוקולוגית. אשר לממצאים שנאספו מבדי המתלוונת טווען המערער כי הם נלקחו מבדים שנמצאו בסל כביסה, ולכן יתכן כי הם "זוהמו" עקב מגע עם בגדים אחרים. המערער מוסיף כי מסקנה זו מתחזקת נוכח העובדה כי החומר הביוולוגי שנמצא DNA על גבי המכנס שונה מזו שנמצא על גבי החולצה. ודוק: החומר שנאסף מחולצת המתלוונת נמצא כתערובת DNA המתאים לפורפיל הגנטי של המערער ושל המתלוונת, בעוד שהחומר שנאסף מהמכנס נמצא כ-DNA מסווג תא זרע המתאים לפורפיל המערער בלבד. עוד נתען, כי אין ניתן משקל לממצא תא הזרע על גבי הסדין, לאחר שלא הוכח כי מדובר בסדין שעליו ישנה המתלוונת לפני בדיקתו. לבסוף נתען, כי הממצאים הגיעו למעבדתizia הפלילי באريحות פתוחות ולכן יש חשש כי הם זוהמו. אשר לבדיקה הגנוקולוגית שנערכה למતלוונת, טווען המערער, כי העובדה שלא נמצא בגדה חבלות ופצעים באיברי המתלוונת מפריכה את גרסתה.

10. לחופין מישראל המערער על עונשו, כאשר לשיטתו מדובר בעונש חיריג שאינו עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוגאת. המערער מדגיש כי התקופה בה נתען כי הוא ביצע את המעשים קצרה באופן יחסית והמעשים שנטען כי בוצעו בגדירה אינם רבים. עוד טוען המערער, כי לא ניתן משקל לממצא הדין לניסיות לקולא הנזקפות לזכותו, בין היתר עברו הנקוי, עצם בכך ניהול המשפט היה ענייני ורואי והעובדת כי ההליך נגדו גרם לניטוקו מבני משפחתו. המערער מוסיף שיש ניתן משקל לכך שלא הוגש תסקירות אודוט קרבן העבירה,עובדת אשר (לדעתו) הייתה עשויה לפעול לטובתו.

טענות המשיבה

11. בתגובה לקבוצת הטענות הראשונה טענת המשיבה, כי מדובר בטענות המופנות כלפי ממצאי מהימנות מובהקים אשר אין מקום להתרבשותה של ערכאת הערעור בהם. נאמר כי אכן העדות לוותה בקשישים וחלק מרכיזי ממנה נעשה בדרך של "רענון זיכרון", ואולם, המתלוונת מסרה בעדותה פרטים רבים ומהותיים, בלשונה ובמילוייה שלה. כמו כן, המשיבה מסבירה כי הצורך ברענון הזיכרון היה נזע במצבה הנפשי הנוסף של המתלוונת אשר הקשה עליו לתאר את האירועים. עוד מדגישה המשיבה כי המתלוונת לא אישרה את כל התיאורים שהוקראו לה באופן "אוטומטי", כאשר היו חלקים בעדות בהם היא אף שלה קיימן של התרחשויות אשר אישרן היה עשוי להחמיר את מצבו של המערער.צד זאת נתען, כי בנסיבות העניין הוראת סעיף 10א לפקודת הראות כלל אינה רלבנטית, וזאת משום שהמתלוונת העידה בעצמה בפני בית המשפט והודיעותה במשפטה כלל לא הוגש כראיה לאמתות תכנן במסגרת ההליך. גם לעניין משקל העדות סבורה המשיבה כי הוא נקבע באופן הולם. לבסוף טענת המשיבה כי מצבה הנפשי הקשה של המתלוונת בעת חשיפת האירועים כפי שנלמד מעדויות רבות מהוות חיזוק ראייתי ממשמעותו לגורסתה, כפי שנקבע בהכרעת הדין. 12. בתגובה לקבוצת הטענות השנייה טענת המשיבה כי מדובר בממצאים עובדיתיים אשר אין מקום להתרבשות ערכאת הערעור בהם. זאת ועוד, המשיבה מדגישה כי בית משפט קמא ערך ביקור במקום בו בוצעו המעשים, על-מנת להתרשם בעצמו מהנסיבות האירועים ולבחון את טענות המערער, ולאחר הביקור נקבע במפורש כי קיימת היתכנות מלאה לכל המעשים. בנסיבות אלו גדר התרבשותה של ערכאת הערעור בממצאים

העובדתיים אף מצומצם מהרגיל. 13. בתגובה לקבוצת הטענות השלישי נטען כי מדובר בראיות אובייקטיביות התומכות במובhawk בgresת המתлонנת, בפרט כאשר הצגת בית המשפט לוותה בחווות דעתם של מספר עדים מומחים. המשיבה שוללת את האפשרות כי מקור תאי הזרע וחומר ה- DNA שנמצאו על בגדי המתлонנת בזיהום הבגדים בתוך סל הכביסה, וטוענת כי הסיכוי שהדבר אכן קרה שואף לאפס. זאת ועוד, המשיבה מוסיפה כי גם אם היה ניתן לחשוד כי הממצאים שנמצאו בסל הכביסה אכן זההמו, הרי שאינו ברור להימצאות תאי הזרע של המערער על סדין מיטהה של המתлонנת – אשר נמצא בחדרה של המתlonנט ולא בסל הכביסה. אשר לממצאי הבדיקה הגנוקולוגית – המשיבה סומכת את ידיה על קביעותיהם של בית משפט כאמור והעד המומחה שהעד בנדון, לפיהן העובדה כי לא נמצא בבדיקה הגנוקולוגית מממצאי חבלה על איבריה המזונעים של המתlonנט אינה שוללת את ביצוע המעשים. 14. אשר לעונש, סבורה המשיבה כי יש להוותרו על כנו, כשלשיטה מדובר בעונש הולם בשים לב לחומרת המעשים ולהיקף העבירות. המשיבה הדגישה את הסבל הרב שנגרם למתlonנט, הן בمعنى המתlonן והן במסגרת ההליך המשפטי. לצד זאת הגישה באת-כוח המשיבה בדיון שנערך בפנינו מכתב שהוכן על-ידי המתlonנט, ובו סיפורה המתlonנט על הסבל המתמשך, על פחדיה ועל הכוחות שהוא נאלץ לאסוף יומ-יום מחדש בצד להתמודד עם מצבה הנפשי. דיון והכרעה

15. לאחר העיון הגעתי לכל דעה שיש לדוחות את הערעור בעיקרו, למעט הקלה מה בעונש כפי שיפורט. הכרעת דין של בית המשפט המחויז מפורטת, מבוססת ומונומקט ולא מצוי בו כל פגם. העיון בעדויות הרבות בתחום מתישב עם המסקנה אליה הגיע בית המשפט המחויז. גם יתר הראיות בתחום מקומות מסקנה אחת – כי לא יותר ספק שהמערער ביצע את שייחס לו.

(א) עדות המתlonנט

16. עדותה של המתlonנט נפרשה על-פני מספר ישיבות, בעוד שההoadות שנגבו ממנה במשטרה לא הוגשו במסגרת ההליך בבית המשפט. כעולה מפרוטוקול הישיבות, המתlonנט התקשתה בחלוקת מעודודה למסור תיאורים קוהרטניים לגבי האירועים. הקושי בחשיפת החווית הטראומטיות התבטא בשתיות ולבבי, ובצורך לרענן את זיכרונה. ניכר כי לא היה קל לחלץ מהמתlonנט פרטים, וגם כאשר הדבר נעשה, תשובה היה קצרה ולעיתים לקוינית. הקשיים בעדות לא נעלו מعيין בית משפט כאמור, וחurf קיומם הוא מצא את המתlonנט מהימנה. בית המשפט הדגיש כי קביעתו נשענת על אלמנטים רבים בעדות, בכללם גם היבטים שאינם קשורים דווקא לתוכנה, כגון טון הדיבור של המתlonנט, הבעת הרגשות מצדיה, שfat גופה, השינויים בגין עורה ובמרקם פניה ולבבי בעודותה. נאמר שהתנהגות המתlonנט באולם הדיונים שיקפה סערת רגשות, מבוכה ואף נטילת אשמה, והוא תאמנה את המצופה מהטיסוטאציה. עוד נאמר כי חurf הקשיים האמורים, הרי שהוא גם חלקים בעדות בהם תיארה המתlonנט פרטים רבים ומדויקים, שהשתלבו עם דבריה בחקירה במשטרה (ת/21). נכון האמור קבוע בית משפט כאמור כי עדות המתlonנט אותנטית ואמתית.

17. לא מצאתי פגם בקיומה זו או בנימוקיה. לא אחת נפסק כי כאשר עסוקין בעבירות מין אין לצפות מעודות הkraine שתהא "בנייה לתלפיות", קוהרטנית, ברורה וחפה מאידויים, שכן "הkowski לעבד את החוויה הטראומטית ולהציג את אשר ארע, מקשה על ההליך ההיזכורות", באופן שבו חלק מקרובנות העבריה אין זוכרות בפרוטרוט את המעשים ואין מסוגלות להעיד בשלמות לגביהם (ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (3.7.2007)). אכן, דווקא במצב דברים בו המתlonנט מתקשה "לשלאפ" מזכירנה תמונה מדוקחת של האירועים, והעדות כוללת גם חלקים לא ברורים, נכון לפעול כפי שפועל בית המשפט המחויז ולשים דגש על מכלול העדות ומציאות גרעין האמת בה, וזאת בין

היתר באמצעות מתן משקל גם לאלמנטים שאינם קשורים לשירותם לעולם התוכן, כגון טון הדיבור, אופן הדיבור, שפט הגוף, השינויים בגוון העור או בהבעת הפנים (ראו ע"פ 10163 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (13.9.2010)). עוד מובן, מטבע הדברים, כי בסוג עדויות זה יש לערכאה המבררת יתרון מובהק בקביעת מצאי מהימנותם בשל יכולתה להתרשם במישרין מהעדר, וכי כפועל יוצאה מכך מידת ההתערבות מצד ערכאת הערעור במצבם המהימנותם, שmailtoא שמורה רק למקרים חריגים, תהא אף מצומצמת מהרגיל; זאת לצד חובת ערכאת הערעור לבחון בקפדנות רבה את חומר הראות כshedōr בהרשותה על-פי עדות יחידה של נגנע עברית מין (ראו האמור על-ידי בע"פ 13/7899 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (24.6.2014) ובאסמכאות המפורחות שם).

18. המערער טוען כי לא זו בלבד שהעדות לא הייתה ברורה, אלא שהלהקה-למעשה המתлонנת שתקה לכל אורכה וגורסתה-שלה כלל לא הובאה מפה לבית המשפט. אין ממש בטענה זו. מעין עדות עולה כי המתlonנת מסרה בעודותה פרטמים רבים, מגוונים ומגווניים אודוט האירועים. המתlonנת עשתה זאת באופן עצמאי, במילוותה-שלה ובלשונה, הן בחקירותה הראשית והן בחקירה הנגדית. כך למשל, המתlonנת תיארה ב��ווים מדיוקים את המעשים המיניים שביצעו בה המערער. ציון על-ידה בין היתר כי המערער אמר לי להיות בשקט, ואז כאילו, הוא התחיל לגעת בי ואז הוא התחיל למשש את כל הגוף שלי ואז הוא ניסה לנשק אותו בכוח" (עמ' 18) או כי "אני זכרת שהוא הלך למקלחת, והוא הביא משחו צזה רטוב והיה לזה ריח של סבון, והוא מרח את זה על האיבר מין שלי ואז הוא הכנס וואז זה שرف לי" (עמ' 31). אמירות אלה ורבות אחרות לא נאמרו כאישור לדברים שהוקראו למתlonנט, אלא הובאו מפה. זאת ועוד, המתlonנת הוסיףה בעודותה פרטמים עובדייטים קונקרטיים ביחס למעשים אשר לא ציינו על-ידי באת-כוח המשיבה במסגרת רענון הזכרן. כך למשל, ציינה המתlonנת כי באחד האירועים השתמש המערער ב"זה של הבנים", "קונדום" (עמ' 35), ובחלק אחר תיארה איך הכה אותה המערער באמצעות "חוט חממל" ו"חgorah" (עמ' 87). עוד מנתה המתlonנת תחשות פיסיות ורגשות, כאשר היא ידעה להסביר מתי ומדוע חוותה אותן.

19. הקביעה כי המתlonנת לא שתקה בעודותה שומטת מילא את הkrakע גם תחת טענת המערער בסוגיית "העד השותק" (להרחבה בעניין "העד השותק" ראו פסק הדין בע"פ 4763 יעקובי נ' מדינת ישראל (20.5.2014)). כאמור, המערער טען כי העובדה שדבריו המתlonנת הובאו מתוך הודהותה במשפטה, והיא עצמה שתקה, מובילה למסקנה שיש לראות בתוכן ההודעות שהוקראו עדות מפי-השםעה שהדרך לקבללה היא באמצעות הוראת סעיף 10א לפיקודת הראות. נטען, כי היהת המשיבה לא נקטה בדרך זו תוכן ההודעות אינם קבילים. ראשית, כאמור לעיל, המתlonנת לא שתקה בעודותה ודוי בקביעה זו כדי לדוחות את טענת המערער. שנית, אין להלום את הטענה גם ככל שהיא מופנית כלפי חלקו העדות בהם המתlonנת רק אישרה את תוכן ההודעות שהוקראו לה. ודוק, לא אחת נפסק כי אישור תוכנה של הודהה במסגרת עדות בבית המשפט הופך את תוכן הודהה לחלק מהעדות המשמעת, וזאת גם אם העד אינו מפרט על דוכן העדים את תוכן הדברים. כמאמר הנשי שマー בעניין טובל:

"כאשר עד מוסר תוך כדי עדותו בבית המשפט כי אכן אמר או כתוב דברים פלוניים במוועד כלשהו בעבר וכי דברים אלו הם דבריאמת, יש בכך משום אימוץ בדרך האזכור של הדברים הללו, שנמסרו או נרשמו במוועד כלשהו לפני המשפט, והם הופכים בcaso factis לחלק מן העדות הנמסרת בבית המשפט, וזאת גם אם העד אינו חזר מילולית על תוכן הדברים, וגם אם התוכן לא מוקרא ולא מצוטט מחדש בעת מתן העדות. נתאר לעצמנו, כי עד מאזכיר תוך כדי עדותו מכתב פלוני שנכתב על-ידי בעבר ומוסר לבית המשפט כי מה שנכתב במסמך הוא בגדיר דבריאמת; אישור בדייעבד כמתואר, תוך כדי מתן העדות, הופך את תוכן המכתב כולו לחלק מן העדות. הוא הדין, למשל, אם העד מאשר אמיתותה של הודהה שנמסרה למשטרה או של דברים אשר

אותם השמייע באוזני אדם אחר מחוץ לכותלי בית המשפט: אימוצם הכלוני של הדברים מביא להכללתם בתוך העדות, אף ללא פירוט מחודש של התוכן" (ד"ג 23/85 מדינת ישראל נ' טובל, פ"ד מב(4) 341, 309 (1988)).

הדברים הנ"ל מתייחסים במצב בו המסמך ששימש לצורך רענון זכרונו של העד (הודעה שמסר בחקירהתו, מכתב שכabb וכדומה) הוגש לאחר שהעד לא חזר על האמור בו או שלא צוטטו פרוטוקול הדברים הכלולים בו, אלא שהעד אף אישר שהאמור בו נכון. במקרה דנא הودעות המתלוונת אמנים לא הוגש, אך זאת כיוון שעדות המתלוונת לא התחזקה באמירה שמה שנרשם מפה בהודעות הואאמת. הפניות המתלוונת להודעות במסגרת חקירותה הראשית הביאה לרענון זכרונה. חלק מעדותה ניתנה בהמשך לרענון הזיכרון וכתוצאה ממנו, ובחלק אחר מעדותה אישרה המתלוונת את האמור בהודעות לאחר שחלקים מהן הוקראו לה ונרשמו בפרוטוקול. ודוק: חלקים אלו בלבד קיבלו מעמד ראוייתי, להבדיל מאיום כולני של תוכן ההודעות, ובמצב זה אין כל צורך בהגשת ההודעות על-ידי המדינה. יתרה מכך, הכלל המקובל הוא: "שהצד שהביא את העד אינו רשאי לגיש את המסמך ששימש לרענון זכרונו של העד לבית המשפט אם הרענון נשא פרי" (ע"פ 697/79 כהן נ' מדינת ישראל פ"ד לד(3) 347, 352 (1980), הדגשה במקור).

איסור זה לגיש את המסמך ששימש לרענון הזיכרון במסגרת חקירתה הראשית "توאמ את הכללים האוסרים הבאות ראיות בדבר עקבויות של העד על-ידי הצד מטעמו הוא מעיד" (שם, 353). מайдך גיסא - "... אם הצד השני חוקר את העד על יסוד המסמך, צריך להגישו לאחר מכן גם לבית המשפט" (שם, שם), אז המסמך אינו הופך לראיה בזכות עצמה אלא לאמצאיו לבחינת אמינותו של העד (השו: ע"פ 5459/12 ابو טיר נ' מדינת ישראל, פס' 13 (30.7.2013)). ואולם, בעניינו ההגנה היא שהתנגדה להגשת ההודעות ולא הגישה אותן אף שהיא בכוחה לעשות כן.

20. יש להבהיר, כי בהליך דנא הייתה להגנה אפשרות מלאה לחזור נגדית את המתלוונת גם בגין כל ההודעות שנגבו ממשטרה ואשר שימשו, בין היתר, לרענון זכרונה. בנסיבות אלה, השימוש בין אימות תוכנם של דברים כתובים במסגרת עדות המתלוונת בבית המשפט, לצד השמירה על זכות החקירה הנגדית שננתונה להגנה, תוצאותיו "מעין מטמורפוזה במעמדה של ההודעה, מבחינה ראייתית, מכוכה הופך תכנה לקבליל לעצם העניין" (ע"פ 71/76 מרולי נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 820, 813 (1976). כן ראו: ע"פ 8296/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 4 (1.9.2009); ע"פ 9141/10 סטואר נ' מדינת ישראל, פס' נח (28.4.2014)). כאמור לעיל, דברים אלו מצטרפים להיעדר צורך מצד התביעה להגיש את ההודעות לבית המשפט כאשר האישור מצד העד ניתן בגין פרטים קונקרטיים המוקראים ונקלטים במלואם בפרוטוקול. אולם, ניתן לגרום כי יש שימושות לעובדה שחלקים מהודעות נמסרו בדרך של "אישור" לעניין משקל העדות, להבדיל מquivolate (גבrial הלוי תורה דיני הראיות כרך ב' 264 (2013)). ואולם, במקרה דנן סבורני כי גם נתון זה נשקל באופן ראוי כאשר בית המשפט הביא בחשבון בקביעת המהימנות גם את אופן מתן העדות. מסיבות אלה מסקנתי שאין יסוד לטענות כלפי הקבילות או המשקל שניתן לתוכן ההודעות שאושר בעדות. 21. חזוק משמעותו לgresת המתלוונת ניתן למצוא גם בעדויות הרבות לגבי מצבה הנפשי בעת חשיפת הפרשה. כעולה מן העדויות, הפרשה נחשפה ביום 6.1.2010 כאשר המתלוונת סיפרה לאחותה כי המערער אנס אותה. באותו היום שיתפו השתים את מורתה של המתלוונת, ובונושא עורבו גם רצצת השכבה ועובדת סוציאלית. משיחות שנערכו עם המתלוונת בזמן נתן למדוד על סערת הנפש העזה בה היא הייתה שרואה. רצצת השכבה העידה כי "היא מאד מאד קשה". היא מאד מאד בכתה, היא הייתה מאד נסערת. מאד", מורתה סיפרה כי היא "לא הצליחה לתקשר", והעובדת הסוציאלית העידה כי היא "היתה מאוד נרגשת, נסערת, בכתה לאורך כל השיחה. הביעה חששות שלא יאמינו לה. כך היה גם במשטרת. הייתה מאד נסערת. בכתה ללא הפסקה ...". אולם גורמים אף הוסיפו כי המתלוונת סיפרה להם פרטים קונקרטיים לגבי המעשים, ועיוון במידע מעלה כי דברים שאמרה משתלבים עם עדותה. גם עדויות שמסרו

חוקרי משטרה שגבו עדות מהמתלוננת בסמוך למועד חשיפת הפרשה מלמדות על מצבה הנפשי של המתלוננת. כך למשל, אחת מהחוקרות צינה כי "לאור כל העדות [המתלוננת - צ.ג.] בכתה, היא התקשתה לספר את מה שהיא סיפרה".²² בעדויות השונות תואר גם מצבה הנפשי של המתלוננת לפני ואחרי חשיפת הפרשה. כך, מורתה של המתלוננת סיפרה כי מספר ימים עברו לחשיפת הפרשה המתלוננת הייתה "מאוד מאוד נסערת, היא בכתה במהלך השיעורים, היא בכתה בהפסוקות, וכਮובן שפניתי אליה מיד והוא בשום אופן לא הסכמה לדבר איתי". אוטה המורה העידה כי המתלוננת בכתה במשך ימים רצופים, תוך כדי השיעורים, לא תפקדה ונשכפה ממנה "התנהגות מאוד חריגה". עדויות בדבר מצבה הנפשי של המתלוננת בתקופה שלאחר המעשים מצירות תמונה זהה. בעניין זה指出 כי המתלוננת אחיוותה נקלטו לאחר חשיפת הפרשה פנימית ומאז הן שוחות בה. בתגובה לשאלת בית המשפט מה היה מצבה הנפשי של המתלוננת כאשר היא הגיעה לפנימיה עונתה עובדת סוציאלית מהפנימיה כי: "היא לא הפסיקה לבוכות כמעט 3 שבועות, הם דיברו איתי כל הזמן הצוות ואמרו שהוא לא מפסיק לבכות כל השיעורים. דיברה איתי על פלשבקים שמגיעים לה באמצע היום בלמידה, היא דיברה איתי על סיוטים בלילה שתוקפים אותה, רק לאחרונה אני חשבתי שהם קצת נרגעו. היא שבועיים הראשונים לא היתה מסוגלת בכלל לצאת מהבניין, היא פחדה לצאת מהבניין בלבד, הczmduți לה אנשי צוות, היא פחדה שייפגעו בה. היא פחדה שאבא שלה יבוא, היא פחדה, היתה עליה חרדה כללית מכל דבר. היא לא אכלה כל כך בזמן זהה" (עמ' 94). עדים נוספים הוסיפו משליהם לתמונה הקודרת, ביניהם גם חברתה של המתלוננת. גם עדות המתלוננת נלמד במצב הנפשי הקשה,DOI לציין את התנהגותה הננסעת על דוכן העדים.²³ העדויות רבות ומשתלבות זו בזו, והן מלמדות כי המתלוננת סיפרה את סיפורה בהדרגה, תוך שחשיפת האירועים גבתה מחיר נפשי כבד. אופי חשיפת הפרשה, ועוצמת תגובתה הנפשית של המתלוננת שכלה חרדות ופחדים, נלמדים מעודיעותיהם של עדים רבים ואובייקטיבים, לרבות גורמי חינוך, עובדים סוציאליים וחוקרי משטרה. שילובן של כל העדויות מתבש לכדי חיזוק, העולה אף כדי סיוע ראוי, לגרסת המתלוננת (השוו: ע"פ 1121/96 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד (3) 353, 814/12 361-362 (1996); ע"פ 5303 פלוני נ' סופיה, פס' 50 (25.10.2012); ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 89 (27.2.2014)). בתוך כך, יש לדוחות את טענת המערער כי קיימים קושי במסקנה זו נוכח העובדה שהמצוקה הנפשית לא התגלתה מיד אחרי האירוע הראשון והמתלוננת אף תפקדה באופן "תקין" ככל מחוק מהתקופה כאשר יצאה עם חבירה לבילויים ואף הצטינה בלמידה. פעמים רבות הודגש בפסקה כי שעסקין בקרבתן ערים מעין, התגובה לטראומה "יחודית לכל נפגע ונפגע. אכן, "יש קרבנות שבקבות גילוי העրיות מתדרדרים בלמידה ומפתחים הפרעות התנהגות, ויש כאלו המתפרקדים היטב בח' היום-יום ואף מצטיינים בלמידה", ומכאן ברוי כי אין בתפקיד "התקין" כדי למד על כך שהמעשים לא בוצעו (ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 89 (20.10.2010)).²⁴ הנה כי כן, לא מצאתי כי קיימים כל פגם בקביעותיו של בית המשפט המחויז ביחס למיהינות המתלוננת. כאמור בהכרעת הדיון, אף שהעדות לוותה בשתיות ובבכי ובצורך לרענן את זיכרונו המתלוננת, נדמה כי דווקא במקרה זה היבטים אלו רק מעידים על הכאב והקושי האמתי והאותנטי של המתלוננת, ועל הטרואמה שהחיפה אותה על דוכן העדים. בית משפט קמא התרשם באופן ישיר מהמתלוננת ומסקנותיו נטוועות היטב בתוכן עדותה והתנהגותה, והן מקובלות עלי' במלואן.

(ב) היכנות האירועים

25. בית משפט קמא ערך ביקור בבית המערער בו בוצעו המעשים וקבע כי קיימת היכנות עובדתית מלאה לכל האירועים המתוארים בכתב האישום. אשר לאיור בחרדר, המערער גרס כי אין זה יותר שמבצע אונס על הדרישת תחתון של מיטת הקומתית שבחדר המתלוננת שעה שאחותה הקטנה ישנה על דרגש העליון, בלי שהאחות התעוררה. בית משפט קמא ציין ביחס לטענה זו כי: "בביקורנו במקום נוכחנו לדעת כי המיטה יציבה למדוי" וכי נדרש כוח של ממש על מנת להזיז אותה. על המזקה של המיטה העליונה מורכבת כרית רחבה, מרופדת וארוכה שניתן להסעה מצד לצד

ובנוסף לכך – בין מסגרת המתכת של המיטה, הצמודה לקיר דוחף דובי צעצוע [...] דובי זה, בין אם הגיע למקום זה במקרה ובין אם הושם במתכוון [...] מונע חבטת מסגרת המתכת בקיר ומונע תזוזה של המיטה. שימושיים לכך את עדותה של המתלוננת לפיה הנאשם הסתכל אם אחותה ישנה (עמ' 60) ואף אמר למATALוננת להיות בשקט והוא אכן נהגה כך בשל פחדה ממנו, בהחלט מתקבל על הדעת שאחותה מ' אשר ישנה במיטה העליונה לא התעוררה בעת ביצוע המעשים [...]. עוד נסיף כי בניגוד לטענת הסגנורית סבורים אנו שהרווח בין המיטות אינו מהוות מכשול לביצוע המעשים". לא ראוי מקום להתערב בקביעה זו, בהיותה קביעה עובדתית מובהקת אשר התחערות בה היא רק במקרים חריגים ביותר. אף לגופו של עניין, לאחר העיון בתצלומי מיטהה של המתלוננת (ת/22 תמונה 9), דעתי היא כי מדובר בקביעה שעלה-פנוי לא נגלית בה כל טעות. 26. באותו אופן, אני סבור כי יש עילה להתערב בקביעות העובדותות לגבי הנסיבות האירועים בסלון ובמקלחת. כך, למשל, התרשםתי כי אין מנעה לבצע את מעשי המערער על הספה בסלון, וזאת לאחר עיון בתצלומי הספה (ת/22 תמונות 2-3). כמו כן לא מצאתי ממש בטענה כי האירוע במקלחת היה בלתי אפשרי. בהקשר זה נטען, כי גרסת המתלוננת לפיה היא ראתה את המערער נכנס למקלחת, אינה אפשרית בשל מבנה המקלחת ואולם, כאמור בהכרעת הדיון, אף אם המתלוננת לא ראתה ממש את המערער "ארט טבעי" היה שהיא תאמר שראתה אותו, גם אם 'רָק' שמעה אותו והרגישה, בחושיה, שהוא נכנס לחדר". אף לשיטתי, גם אם נניח כי מבנה המקלחת אינו מאפשר לראות אדם נכנס לחדר (ואני נדרש לכך כלל ועיקר), מובן כי אין מקום להסיק דבר מבחן רפואיים אקראיות של המתלוננת, בפרט כאשר השימוש במילה "ראיתי" געשה על-ידה אגב-אורחא ונדמה שלא הייתה בכך ממשמעות הרבה מבחינתה בתיאור המקרה (עמ' 17).

(ג) **ממצאים פורנזיים**

27. תאי הזרע ו-DNA של המערער על בגדי המתלוננת – המתלוננת תיארה בעדותה את המכנסיים ואת החולצתה שהיא לבשה בערב בו ביצעה בה המערער את המעשה האחרון המתויר בכתב האישום. פרטיו הלבושים נלקחו מסלול הכביסה שהיא ממוקם בחדר השירות בבית המערער והם נבדקו במעבדה ביולוגית על-ידי מומחה ל'זיהוי פלילי'. מתוצאות הבדיקה עלה כי בחלקו העליון הקדמי של מכנס המתלוננת נמצא DNA מסווג תאי זרע המתאים לפרופיל המערער (ת/33). נאמר, כי הסיכוי שמקור תאי הזרע אינו בumarur אלא באדם אחר באוכלוסייה נאמד באחד ליותר ממייליארד פרטיטים. עוד עלה בבדיקה, כי מחומר שנದגם מחלקו התיכון הקדמי של חולצת המתלוננת התקבלה תערובת DNA שמקורה ביוטר אחד, ככל הנראה תערובת שמקורה בumarur ובמתלוננת. חוות דעת מומחה של המומחה לסתטיסטיקה, פרופ' עוזי מוטרו, קבעה כי השכיחות שהתערובת האמורה אינה צירופי-hDNA של המערער והמתלוננת היא כה קלושה, עד כדי כך שלא ניתן ספק כי מדובר בחומר שמקורו בשניים (ת/32). לשיטתי, לא קיים הסבר שכוכו ליצור ספק להימצאות הממצאים האמורים על בגדי המתלוננת, ויש לראות בהם ראייה עצמאית ונפרדת לחובתו של המערער וראית סיוע ממשמעותית לגרסת המתלוננת (השוו: ע"פ 6877/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 17 (25.6.2012)).

28. לא מצאתי ממש בטענה כי קיים חשש שפרטיו הלבושים "זהו הם" בסלול הכביסה. אמנם, מומחה מז"פ העידה כי ככל לא ניתן לשלוול אפשרות ל'זיהום' ואולם היא צינה כי לרוב מקרה זהה דורש כי הפריטים החשודים מקור ה'זיהום' יהיו רטובים ולחים (עמ' 392), ואילו במקרה דנא המוצגים הגיעו יבשים (עמ' 407). בנוסף, ברוי כי על מנת שתறחש זהה יתקיים נדרש שבסלול הכביסה היה פריט אחר שמננו עברו תאי זרע של המערער למכנס המתלוננת. ואולם, בעדות המערער הוא של נחרצות אפשרות כי הוא מאונן, וטען כי רק לעיתים רוחקות הוא חווה קרי לילה (עמ' 463). בהודעתו במשטרה סיפר, כי המועד האחרון בו הוא חווה קרי לילה היה שלושה שבועות לפני הגשת התביעה נגדו, אף

שוחרר בו מאמרה זו בעדותו. בנסיבות אלה, קשה לקבל את הטענה שבשל הכביסה היה פריט אחר שככל זרע, והוא ש"זיהם" את מכך המתלוננת. גם השוני בין הממצאים על החולצה והמכנס אינו מלמד דבר.لاقאורה טענה זו נשענת על ההנחה כי אילו היה מדובר בממצאים שמקורם באותו אירוע, ניתן היה לצפות למצוא תא זרע גם על החולצה. ואולם, המומחית השיבה על השערה זו כי "זה לא בהכרח. כי יכול להיות פרופיל DNA מתאים שהם לא תא זרע ועודין מתאים שנמצאים בנוזל הזרע והם לא תא זרע, הם תא אפיטל" (עמ' 397), ובנוסף אמרה כי ממילא לא ניתן לשולב כי החומר על החולצה כולל גם תא זרע, משלא נערך בדיקה ספציפית לעניין זה. כמו כן, אין ממש בטענה כי קי"ם חשש לזיהום כיוון שהקויות הממצאים הגיעו למעבדה "פתוחות". מומחית היזהוי הפלילי העידה כי המוצגים הגיעו למעבדה יבשים ובקווות נפרדות, וכי אם היה חשש לזיהום בשל האמור הם כלל לא היו נבדקים (עמ' 383 ו-407).

29. תא זרע של המערער על סדין המתלוננת – הסדין נתפס בחיפוש שנערך בחדרה של המתלוננת. במסגרת החיפוש הבחן השוטר כי על מיטהה של המתלוננת לא היה סדין. המערער עצמו הפנה את השוטר לסדין אשר היה מונח על שידה בחדרה (ת/4), ואמר שהזו הסדין שהוא על מיטת המתלוננת (ת/2, דוח חיפוש, פסקה שנייה). בבדיקה המעבדה נמצא על הסדין תא זרע עם פרופיל גנטי המתאים לזה של המערער (ת/34). נאמר, כי הסיכוי שמקור תא זרע אינו מהמערער אלא אדם אחר באוכלותו נאמד באחד ליותר מיליארד פרטיטים. היהות שמהערער הוא שאמר לשוטר כי הסדין שיר למשתת המתלוננת, מובן כי אין לקבל את טענותה המאוחרת לפיה לא ניתן לקשר בין הסדין לבין המיטה. גם טענת המערער כי הוא הפנה את השוטר לסדין רק משום שהוא מוקופל על השידה תמורה ליתר. עיון בתמונות החיפוש מעלה כי המיטה הייתה ללא סדין, והסדין המדובר היה מונח בצדקה מרשותת (ולא "מוקופלת") בראש עיריות בגדים על שידה בחדרה של המתלוננת. בנסיבות אלה הטענה כאילו אין כל קשר בין הסדין לבין המיטה אינה מתקבלת על הדעת, מה גם שאין בה כדי להסביר כיצד ומדוע נמצא סדין עם תא זרע של המערער בחדרה של המתלוננת.

30. הבדיקה הגנטולוגית – בבדיקה הגנטולוגית נמצא כי קרום הבתולין של המתלוננת קרווע. למרות שאין בעובדה זו כדי להוכיח כי מייסי האב הם שגרמו לקרוע, נראה שמדובר זה מתיישב עם גרסת המתלוננת, בפרט כאשר המתלוננת העידה שמדובר לא קיימה יחסית מין עם אחר (עמ' 80). כאמור לעיל, טענת המערער היא כי משום שלא נמצא בבדיקה הגנטולוגית סימני חבלה ופצעים באיבר מינה ובפי טבעתה של המתלוננת, לא יתכן כי בוצעו בה מעשי אונס ומעשי סדום. בית משפט קמא דחה את הטענה בהתבסס על עדותו של עד מומחה לגנטולוגיה, ולא מצאתי עילה להטעיב במסקנותו. מדברי העד מומחה עליה במפורש כי אין בטענה זו ממש, כאשר הסביר כי חדרה לאיבר המין שאינה מלאה באלים או ברוטאליות לא בהכרח תותיר סימנים כאמור. עוד הודגש, כי דברים אלו נכונים גם אם החדרה לוותה בכאב (עמ' 271):

כבי הש' שרון: האם בהכרח כל חדרה ללא הסכמה,
कשהמתלוננת טעונה שכاب לה, תשאיר
סימנים?

ת: לא.

כבי הש' ברלין: אין זה הכרחי.

ת: אין זה הכרחי. אבל הסבירות שנמצא ממצא של תקיפה ברקע של התנגדות גבוהה יותר.

כבי הש' שרון: אני לא מדברת על התנגדות, אני שואלת האם תחשות הכאב בחדרה ללא הסכמה בהכרח ימצאו בעקבותיה ממצאים?

ת: לא.

כב' הש' ברלין: באוטם מקרים שלא הייתה

אני פוגש הרבה מאוד נשים שיש להן יחס מיין
שגורמים להן כאבים ואין להן פצעה. [...]

כב' הש' ברלין: ז"א אם יש כאב ואין התנדות, אם
המצטב הוא מצב של שלמה, או תחת
מרות, או אין התנדות פיזית ויש חשש
כאב, אין זה אומר שצריכים להישאר סימני
חבלה.

מסכים איתך.

31. גם העובדה כי לא נמצא חבלות ופצעים באזור פי הטעבעת של המתלוונת אינה מלמדת בהכרח כי לא בוצעו
בנה מעשי סדום. ודוק, בהקשר זה העד המומחה כי אין לו ניסיון מכך יותר במידעת רופאים
המומחים בפרוקטולוגיה. עם זאת העיר העד המומחה כיסביר להניח שחדירה לפי הטעבעת באופן הגורם כאב כן תותיר
סימנים במידה והמעשה אינם שגרתיים או אלים במיוחד. השערה זו מקובלת עלי' לצורך הדיון, שכן היא עולה בקנה אחד
גם עם עדויות מומחים במקרים דומים (ראו למשל: ע"פ 7104/96 מדינת ישראל נ' פלוני, פס' 16 (8.2.1998)).
ואולם, בעניינו אין בה כדי לסתור את גרסת המתלוונת שכן לא טוען כי מעשי המערער היו אלימים או ברוטאליים,
ויתרה מזו, המתלוונת העידה כי המערער נהג לשימוש בחומר סיכה ופועל כך גם במקרה הקרוב למועד הבדיקה (עמ'
31). בנסיבות אלה, דומני כי צדק בית משפט קמא בדחוון את הטענה. בשולי הדברים עיר כי לא מצאת ממש
בטענות המערער לפיה נפלו פגמים בבדיקה הగניקולוגית עצמה. טענות אלה טוענו ללא תימוכין, מה גם שהן עומדות
בסתירה לדברי המומחים.

(ד) גרסת המערער

32. גרסת המערער היא, בתמצית הדברים, כי המתלוונת החליטה להעליל עליו כדי לשפר את תנאי הכלכליים
אשר שררו בבית המערער מאז עזיבת אמה. איני רואה צורך להרחיב את הדיון בנוגע לגרסה זו, כאשר לשיטתי די בכל
האמור לעיל כדי לבסס את הרשות המערער מעבר לספק סביר. לעומת מנגנון הצורך אטומים, כי גם לגופה גרסה זו
נראית תמורה ביותר. מעבר לכך שהיא אינה מתיחסת עם דרך חשיפת האירועים על-ידי המתלוונת, ובפרט עם העדויות
הרבות אודות מצבה הנפשי האוטנטי, הרי שמלילא קשה לראות מה היה האינטנס של המתלוונת להעליל עלילה שכזו.
המתלוונת נאלצה לעבור חקירות משטרת ועדות ארוכה בבית המשפט תוך חשיפת פצעיה האינטימיים והטריאומטיים
ביותר, וכן איבדה קשר עם אביה אשר היה ההורה שטיפל בה לאחר שאמה עזבה את הבית. מעבר לכך, בסופו של יומ
נאלאה המתלוונת לעזוב את בית ספרה, חבריה וبيتها ונשלחה לפנמייה. לא מובן כיצד ניתן לטעון כי בנסיבות אלה
"השתפרו" חייה והוותק מצבה הכלכלי. עיר, כי בהכרעת הדין מצוינות אינדיקטיות נוספת לתמיכה במסקנה כי יש
לדוחות את גרסת המערער. בין היתר מצוינות שיחת טלפון בין המתלוונת לבין המערער, שהוקלטה במסגרת החקירה,
בגדירה המערער לא הכחיש כי קיימים יחס מיין עם המתלוונת. כאמור, לא ראוי לנכנן להרחיב עוד את הדיון ביחס לכך
כיון שלשיטתי התמונה ברורה,DOI בה כדי לבסס את ההרשעה מבלי להידרש לאינדיקטיות תומכות נוספות.

33. סיכום של דברים – לא מצאת כי נפללה טעות בפסק דין של בית המשפט המחווז. קביעותו לגבי מהימנות

המתלוננת, היתכנות האירועים והנסיבות הפורנזיים בסוסתו היטב בחומר הראיות, גבוו בעדויותיהם של עדים מומחים אף בבדיקה שנערכ בבית המערער. מסקנתי היא, אפוא, כי דין העורר על הרשותה להידוחות, וכן יצא לחברי לקבוע.

העורר על העונש

34. המערער פגע קשות בנתו לשם טיפול תאוותו המינית, תוך אディשות לנזק החמור והמתמשך הגלום במעשו. המתלוננת, שנאמר עלייה בעדויות כי הייתה נערה טובה, עדינה, מופנתה, שקטה ואהובה, הפקה לשבר כלי וונורה כאובה ומצולקת כאשר היא סובלת מתסמים פוטט טראומטיים קשים. אין ספק כי יש לגזר על המערער עונש חמור שהילום את חומרת מעשו ואת תוכאתם הקשה. במכבת שכתבה המתלוננת לבית משפט זה היא ביקשה שלא להקל בעונשו של המערער, תוך שהדגישה את סבלתה הרבה ואת הפחד האוחז בה גם בעת הזו, ובורי כי ראוי שנקשיב לזעקה. עם זאת, סבורני שיש מקום להקללה מסוימת בעונשו של המערער, מבלי שהדבר יבטא הקלת ראש בחומרת המעשים. זאת נוכח הנסיבות המקלות אותן פרטה באת כוחו, בהתחשב בנטיותיו האישיות הקשות וכיון שהמקרה, בהתחשב בכל מרכיביו, אינם מצוי בשיאו של רף החומרה. לפיכך יצא לחברי להעמיד את עונש המאסר בפועל על 14 שנים ולהוtier על כנמ את יתר חלקיו גזר הדין.

שפט

השופט נ' הנדל:

אני מסכימים.

שפט

השופט א' רובנשטיין:

א. מסכים אני לפסק דין המופיע של חברי השופט זולברט. יצאן באשר להכרעת הדין, כי הטענה שובה הלב באשר לשתייקת המתלוננת במשפט נבחנה על-ידי חברי בקפידה, והלכות מריל' והבות בעקבותיה (ע"פ 7/76 מריל' נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 820, 862 (86)) וטובל (דן 23/84 מדינת ישראל נ' טובל פ"ד מד(4) 309, 341 (1998) לא נס ליחס. בע"פ 10/9141 סטואר נ' מדינת ישראל (28.4.14) שאזכור חברי נזמן לי לומר (פסקה נ"ח

"ברוי, כי הлечת מרيلي ופסקין הדין הבאים בעקבותיה... מבקשים מחד גיסא, שבשל מורה עבריינימ (או במקרה דנא התרגשות מובנת בנסיבות של עדות נגד אב - א"ר) לא ירדו לטמיון ראיות, שיש להן יסוד גם אם אין מתרפות מפני העד על הדוכן, אלא מאומצות על ידו בלבד; ומайдן גיסא תאופשר חקירה נגדית כל משפטה, כך שבידי הסניגוריה לא להוותיר אבן לא הפוכה גם לגבי הנאמר בהודעות שאומצו על-ידי העד". כך גם אירע בנידון דין, כפי שהסביר חבריו (ראו פסקה 20).

ב. התלבטתי במידה מסוימת לגבי העונש, מקום שלפנינו כמובן חומרת המעשים והכינור המיעוד שבעגלו עריות שפל. עם זאת החלטתי להציג הצעת חברי על פי הנמקתו.

ש | פ | ט

לפייך הוחלט כאמור בפסק דיןו של השופט צ' זילברטל.

ניתן ביום, ח' בתשרי התשע"ה (2.10.2014).

תוקן היום, י"א בתשרי התשע"ה (5.10.2014).

ש | פ | ט

ש | פ | ט

ש | פ | ט